

давамъ като единствено наследство отъ свои родители. Отъ насъ малко, а Богъ милостивий да ти е на помощъ и да ти даде много“.

Заминалъ Иванчо Неновъ по незнайни земи. Отъ Търново въ Влашко, отъ тамъ въ Русия. Отъ малкото филизче израстна голѣмъ джбъ. Бедното сираче става богатъ търговецъ на скжпи сибирски и астрахански кожи. Пораства и съзнанието му. Отъ Иванъ Неновъ той става Иванъ Николаевичъ Денкоглу. Попада въ колонията на Нежинскитѣ гърци, но си оставя съзнателенъ българинъ и пригръща отъ сърдце свещенното дѣло на потѣпкиания си родъ. Голѣмъ богаташъ не е, но каквото има, поставя го въ служба на народното дѣло и на първо мѣсто за повдигане на народното просвѣщение. И това просто софийско шопче се нарежда въ единъ редъ съ Венелинъ, Априловъ, Палаузовъ. Приятели му сж знаменититѣ мжже Погодинъ, Аксаковъ, Шафарикъ и др. Дѣлата му нѣма да изброявамъ. Тѣ се знаятъ и трѣбва да се научатъ отъ всѣки. Денкоглу приживе изучи и отгледа съ свои сръдства знатни българи като Сава Филаретовъ, Захарий Стояновъ, Райко Жинзифовъ, Никола Михайловски и др. А съ великия примѣръ той ще служи за назидаание на поколѣнията.

Ето какъвъ великанъ даде на българския народъ малкото селце Балша. Денкоглу посети родното си село презъ септемврий 1857 г. И следъ 4 години — на 13 май 1861 г. почина въ Москва.

Поклонъ предъ свѣтлата му паметъ!

